

Vis

Eu și cuvîntul *vis* ne iubim mult, chiar dacă ne vedem doar din cînd în cînd. Uneori, cînd aud bătăi în ușa, știu imediat că e el, numai el știe să bată atît de discret... Dar cînd deschid ușa el nu mai e acolo...

— Haide, îi spun, arată-te, știu că nu ești departe...

Inutil... Așa este el făcut, cuvîntul *vis*, s-ar spune că se răzgîndește din mers, întîi îți bate la ușa și apoi, în timp ce tu fugi ca să-i deschizi, face stînga-mprejur și dispare. Așa e el, îl cuprinde brusc frica, nu îndrăznește să te mai deranjeze, i se pare că nu este destul de prezentabil sau poate că atenția îi este atrasă brusc de altceva, de un zgomot de pe stradă sau de o altă ușa care se deschide în același timp cu a mea pe același palier sau la etajul de dedesubt...

Dar cînd revine să mă vadă, două sau trei zile mai tîrziu, doi sau trei ani mai tîrziu, două sau trei decenii mai tîrziu, cuvîntul *vis* este neschimbat, tot timid și tot temător. Și, în plus, e bîlbîit.

— Explică-mi, îi spun, de ce te joci în felul acesta cu mine. Ce voiai să-mi spui ultima dată cînd ai bătut la ușa mea? De ce nu mă lași să te privesc puțin, să-ți înțeleg natura profundă, să te ating puțin, doar atît cît să mă asigur că nu visez?

Dar nu, el, imediat ce deschide gura, se încurcă în vorbe, devine incoerent, bîlbîiala sa devine interminabilă în ciuda unei sincere dorințe de a dialoga cu mine.

Cînd îi dau întîlnire în oraș nu este niciodată capabil să găsească parcul sau cafe-neaua unde i-am spus să vină. Că e și miop. Și mai și șchioapătă puțin. Cum să-i ceri deci să se grăbească sau să fie punctual?

Utopie

Vă previn, mefiați-vă de invitațiile la cină ale Domnului *utopie*. Pentru că lucrurile riscă să ia o întorsătură proastă, mi s-a întâmplat mie personal, precum și multor altor oameni pe care îi cunosc.

La început suntem mulțumiți să-i primim cartonașele de invitație care sunt, nimic de spus, impecabile: trimise în plicuri mari, din hârtie de mătase, textul scris elegant, litere aurite, formulări subtile, indicații extrem de precise pentru a-i găsi adresa, aprod care vine să-ți garezze mașina... Și, în plus, imediat ce deschizi plicul ești învăluit de un parfum îmbătător de care devii aproape dependent, nu te mai saturi să-l respiri.

Apoi serata începe bine, cuvântul *utopie* este un mare maestru în arta de a primi. Vă întâmpină ca un adevărat prieten, ca un tată, ca un frate mai mare, vă face să vă simțiți în siguranță, imediat ce-i călcați pragul vă simțiți de fapt ca la dumneavoastră acasă. Și ce atmosferă plăcută în interior! Cît de simplu și confortabil e totul, absolut

fiecare detaliu conceput la scară umană...
Începeți să conversați fără niciun trac, toată lumea vă surîde, de altfel toată lumea fraternizează imediat cu toată lumea. Iar mîncarea, o, Dumnezeule, ce bună e mîncarea la domnul *utopie*, totul e gustos, vinul e magnific, deserturile sunt reductibile. Efectiv, după o cină la el nu vă mai vine să plecați, seara se prelungește la infinit cu lichioruri fine și cu cafele, se aprind trabucuri, se ascultă muzică, începeți să dansați, începeți să vă spuneți că viața are un sens dacă astfel de seri sunt posibile...

Spre ora trei dimineața însă totul începe să se strice întrucît, brusc, domnul *utopie* își modifică expresia și atitudinea:

— Iar acum vom spăla toți vasele.

Eu, cînd am auzit această frază, în prima clipă am crezut că e o glumă, de altfel toată lumea a izbucnit în rîs, suna atît de comic. Dar nu, nu era o glumă, domnul *utopie* nu obișnuiește să facă glume la ore atît de mici, efectiv a trebuit să debarasăm masa și să spălăm cu mîinile noastre, în enorme chiuvețe, toată vesela, precum și șervețelele de în și fețele de masă...

Cuvîntul *utopie* devenise amenințător, iar privirile îi erau atît de reci încît ne îngheța sîngele în vine. Devenise în același timp atît

de uriaș și de strivitor încît nimeni, absolut nimeni nu a îndrăznit să spună NU în momentul în care ne-a obligat să ne punem în patru labe ca să lustruim parchetul din toate camerele, să spălăm mozaicul din bucătărie, precum și enorma scară de piatră de la intrare. Fracurile noastre și rochiile de seară ale soțiilor noastre au devenit de nerecunoscut, s-au murdărit și s-au sfîșiat. Cînd am terminat marea curățenie eram toți numai zdrențe, ne dureau coatele și genunchii... Nici nu mai îndrăzneam să ne privim unii pe alții, atît eram de jerpeliți și de urît mirositori, speriați și umiliți.

Și treaba nu era încă terminată, a mai trebuit să lustruim argintăria, să spălăm ferestrele și să frecăm balustradele din oțel inoxidabil, precum și feroneria balcoanelor și a scărilor interioare. Apoi am trecut în grădină, am golit și curățat piscina, am tuns iarba și am curățat de frunze și petale moarte toate tufele de trandafiri. Nu vă pot spune cît timp ne-au luat toate aceste corvezi. Era să ne îmbolnăvim dracului de epuizare și chiar să dăm ortul popii.

Cînd domnul *utopie* a strigat „Drepti!“, pentru a face o ultimă inspecție înainte de a ne lăsa să plecăm, toată lumea s-a conformat.

Și a mai trebuit să mergem la cumpărături și de asemenea să pregătim, sub privirile

inoxidabile ale domnului *utopie*, mâncărurile și deserturile pentru cina următoare și pentru următorii invitați...

De aceea vă spun: atenție, serile la domnul *utopie* se plătesc scump, iar plata se întinde pe două sau trei generații.